

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljár felperes neve felperesnek, a dr. Czugler Péter Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Czugler Péter ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. r., II.rendű alperes neve II. r., III.rendű alperes neve III. r., IV.rendű alperes neve IV. r., V.rendű alperes neve V. r., VI.rendű alperes neve VI. r., VII.rendű alperes neve VII. r., VIII.rendű alperes neve VIII. r., IX.rendű alperes neve IX. r., X.rendű alperes neve X. r., XI.rendű alperes neve XI. r., XIII.rendű alperes neve XIII. r., XIV.rendű alperes neve XIV. r., XVI.rendű alperes neve XVI. r., XVII.rendű alperes neve XVII. r., XVIII.rendű alperes neve XVIII. r., XIX.rendű alperes neve XIX. r., XX.rendű alperes neve XX. r., XXI.rendű alperes neve XXI. r., XXIII.rendű alperes neve XXIII. r., XXIV.rendű alperes neve XXIV. r., XXV.rendű alperes neve XXV. r., XXVI.rendű alperes neve XXVI. r., XXVII.rendű alperes neve XXVII. r., XXVIII.rendű alperes neve XXVIII. r., XXIX.rendű alperes neve XXIX. r., XXX.rendű alperes neve XXX. r., XXXI.rendű alperes neve XXXI. r., XXXII.rendű alperes neve XXXII. r., XXXIII.rendű alperes neve XXXIII. r., XXXV.rendű alperes neve XXXV. r., XXXVI.rendű alperes neve XXXVI. r., XXXVIII.rendű alperes neve XXXVIII. r., XXXIX.rendű alperes neve XXXIX. r., XL.rendű alperes neve XL. r., XLI.rendű alperes neve XLI. r., XLII.rendű alperes neve XLII. r., (I.rendű alperes címe) XLIII. r., a személyesen eljár XII.rendű alperes neve XII. r., XV.rendű alperes neve XV. r., XXII.rendű alperes neve XXII. r., XXXIV.rendű alperes neve XXXIV. r., XXXVII.rendű alperes neve XXXVII. r., alperesek ellen, személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006. október 20. napján meghozott 18.P/P.-III.20.339/2006/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 20., az I-XI., XIII-XIV., XVI-XXI., XXIII-XXXIII., XXXV-XXXVI., XXXVIII-XLIII. r. alperesek részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az I-XI., XIII-XIV., XVI-XXI., XXIII-XXXIII., XXXV-XXXVI., XXXVIII-XLIII. r. alpereseknek járó perköltség összegét 72.000 (hetvenkettőezer) forintra felemeli és kötelezi a felperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg további 42.000 (negyvenkettőezer) forint kereseti illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az I-XI., XIII-XIV., XVI-XXI., XXIII-XXXIII., XXXV-XXXVI., XXXVIII-XLIII. r. alperesek részére 12.000 (tizenkettőezer) forint fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 55.000 (ötvenötezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperes személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt előterjesztett keresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-XI., XIII-XIV., XVI-XXI., XXIII-XXXIII., XXXV-XXXVI., XXXVIII-XLIII. r. alperesek részére 21.000 forint perköltséget.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 75. § (1) bekezdésében és a Ptk. 78. §-ában foglaltakat, valamint hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság PK 12. és 14. számú állásfoglalásaira. Megállapította, hogy az alperesek nem tettek a felperes jó hírnevét sértő, valótlan állítást, a keresetben sérelmezett kijelentéseikkel csupán véleményüket, kritikájukat fogalmazták meg, véleményük pedig nem sértette a felperes becsületét és emberi méltóságát sem.

Kifejtette, hogy az I. r. alperes által képviselt XLIII. r. alperes nem valósított meg jogsértést azzal, hogy a felperes felszólító levele miatt a Kamaránál vizsgálatot kezdeményezett. Megállapította, hogy az Kamara felé tett bejelentésben szereplő „az ügyvédi levél zaklatás volt” kifejezés nyilvánvalóan véleménynek minősül és a véleménynyilvánítás jogának alkotmányos kereteit nem lépi túl, mivel nem túlzóan megalázó, lealacsonyító vagy bántó.

Az I. r. alperesnek tulajdonított tájékoztatást illetően rögzítette, hogy maga a felperes sem tudta megjelölni, hogy mikor, milyen körülmények között és milyen körben adott az I. r. alperes a személyére nézve sértő olyan tájékoztatást mintegy 150-200 ember részére, miszerint a felperes levele zaklatásnak minősül, és azt nem volt joga részükre megküldeni, ezért a felperes megsértette a foglalkozási szabályokat. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a jogsértés megállapítására akkor sem látott volna alapot - ha a felperes bizonyítási indítványának eleget téve - meghallgatja a tájékoztatáson jelen levő alpereseket, mivel a sérelmezett kijelentés szintén vélemény volt és az nem minősíthető túlzóan lealacsonyítónak a felperes személyére nézve, még akkor sem, ha ezzel őt szakmailag járatlannak tüntette fel az I. r. alperes. A felperesi bizonyítási indítvány elutasítása miatt előterjesztett eljárási kifogással kapcsolatban kifejtette, hogy a bizonyítási indítvány mellőzésének vizsgálata a bíróság ítéletének szakmai szempontú felülbírálata körébe tartozik, azt a felperes az ítélet elleni fellebbezésben kifogásolhatja.

A felperes az I. r. alperes megbízásából írt ügyvédi válaszlevél azon kijelentését is sérelmezte, hogy az I. r. alperes a felperes felszólító levelét jogszabálysértően alaptalannak tartja, annak visszahívására hívta fel őt, melynek elmaradása esetére szankciókat helyezett kilátásba. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a jogi képviselő a válaszlevelet a XLIII. r. alperes megbízásából írta, ezért a jogsértés megállapítását csak a XLIII. r. alperessel szemben kezdeményezhette volna, ugyanakkor megállapította, hogy a sérelmezett kitételek olyan véleménynek, kritikának minősülnek, amelyek nem lépik túl a véleménynyilvánítás alkotmányos kereteit. Vizsgálta a válaszlevél tartalmát a maga egészében is és megállapította - utalva a 36/1994. (VI. 24.) AB alkotmánybírósági határozatra -, hogy a válaszlevélben a XLIII. r. alperes a szabad véleménynyilvánításhoz való jogával élve fogalmazta meg kritikáját.

A további igényekre vonatkozóan megállapította, hogy nem minősül jogellenesnek az, ha valaki vélt vagy valós jogi érdekét érvényesíti és ennek érdekében valamely hatósághoz - a perbeli esetben az adatvédelmi biztoshoz, illetve bírósághoz - fordul.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. A pernyertes jogi képviselővel eljáró alperesek perköltségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-ának (1) bekezdése alapján, 350.000 forint összegű pertárgy értéket alapul véve határozta meg 21.000 forintban. Megállapította, hogy a felperes a tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére az általa előzetesen lerótt - az Itv. 39. § (3) bekezdés b) pontja alapján meghatározott - 21.000 forint illetéket az Itv. 65. §-a alapján köteles viselni.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az I-XI., XIII-XIV., XVI-XXI., XXIII-XXXIII., XXXV-XXXVI., XXXVIII-XLIII. r. alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet II-III. r. és XLIII. r. alperesekre vonatkozó részének hatályon kívül helyezését és új eljáró bíróság kijelölésével az elsőfokú bíróság kereseti kérelmének megfelelő határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság keresetének adjon helyt. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de abból tényállásellenesen és okszerűtlenül vont le következtetéseket.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta az általa írt ügyvédi felszólító levelet, amiből megállapítható lett volna, hogy nem zaklatta az alpereseket. Álláspontja szerint ezt követően a bizonyítási teher átszállt volna az alperesekre, nekik kellett volna a válaszlevélben és a különböző beadványokban foglaltak valóságát bizonyítani. Mindezek miatt az elsőfokú ítélet a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésébe ütközik.

Hangsúlyozta, hogy az általa sérelmezett kijelentések nem vélemények, hanem valótlan és sértő tényállítások. Hivatkozott ugyanakkor arra is, hogy ha még véleménynek is minősülnének, akkor azok indokolatlanul sértőek, bántók és megalázók, mivel az ügyvédi tevékenységgel kapcsolatban magasabb a társadalmi elvárás.

Keresete első részével kapcsolatban külön kiemelte, hogy az ítélet indokolatlanul szétválasztotta a Kamara előtti eljárást a beadvány tartalmától és nem értékelte, hogy a Kamara eljárása során megállapította, hogy a felszólító levele nem zaklató.

Változatlanul hangsúlyozta, hogy bizonyítási indítványának elutasítása sérti a Pp. 163. §-ának (1) bekezdését.

Az I. r. alperesi megbízásból íródott ügyvédi levéllel kapcsolatban előadta, hogy az ítéleti indokolás e vonatkozásban megalapozatlan, mivel a jogi képviselő válaszleveléből megállapítható, hogy az a természetes személy alperesekkel történt előzetes egyeztetés után íródott.

Az alperesek nevének és lakcímének megszerzése körében kifejtettekre kiemelte, hogy az elsőfokú bíróságnak vizsgálni kellett volna az adatszerzés körülményeit, majd annak törvényes volta esetén az alpereseknek kellett volna bizonyítani állításuk valóságát. E vonatkozásban, illetve az alperesek által indított személyiségi perrel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy nem magát, a hatósághoz fordulás tényét kifogásolta, hanem a beadványokban állított valótlan tényeket és indokolatlanul sértő kifejezősmódot.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Pp. 114. §-át, amikor eljárási kifogásával kapcsolatban úgy foglalt állást, hogy a bizonyítási indítvány elutasítása nem eljárási jogszabálysértés, ezért a felperes azt az ítélet elleni fellebbezésben kifogásolhatja.

Az I-XI., XIII-XIV., XVI-XXI., XXIII-XXXIII., XXXV-XXXVI., XXXVIII-XLIII. r. alperesek az ítélet perköltséget megállapító rendelkezése és az ítélet indokolása ellen terjesztettek elő fellebbezését.

A perköltség megváltoztatását akként kérték, hogy a másodfokú bíróság a felperest a jogi képviselővel eljáró alperesek javára 565.000 forint + Áfa perköltség, az állam javára pedig 900.000 forint elsőfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezze. Előadták, hogy az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-ának (1) bekezdésére, a perbeli esetben ugyanis az IM rendelet 3. § (3) bekezdését kell alkalmazni, így az elsőfokú bíróság - az egyébként jogszabályi hivatkozás és indokolás nélkül megállapított - 350.000 forint összegű pertárgy értéket e tekintetben nem vehette volna figyelembe. Bejelentették, hogy az alperesi jogi képviselő 17 munkaórát fordított az ügyre.

Álláspontjuk szerint a keresetben utolsóként megjelölt igény esetében a II-XLII. r. alperesek tekintetében anyagi jogi keresethalmazat áll fenn, a felperes tehát keresetében összesen 44 önálló anyagi jogi igényt érvényesített. Hivatkoztak a Pp. 25. §-ának (3) bekezdésére és kifejtették, hogy az anyagi jogi keresethalmazat minden elemét önálló keresetnek kell tekinteni és önállóan kell kezelni, azt a munkadíj meghatározásánál figyelembe kell venni. Jelen perben az IM rendelet 3. § (3) bekezdése utolsó fordulatóban írott minimális díjat (10.000 forint + Áfa/kereset) alkalmazva összesen 565.000 forint + Áfa perköltség jár a jogi képviselővel eljáró alpereseknek.

Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértően állapította meg az állam javára fizetendő eljárási illeték mértékét is, mivel a negyvennégyeszeres

anyagi jogi keresethalmazatra tekintettel az illeték nem 21.000 forint, hanem 924.000 forint lenne, az illetékmaximumra figyelemmel azonban csak 900.000 forint.

Az elsőfokú ítélet indokolásával kapcsolatban előadták, hogy az ítélet 5. oldalának 2. bekezdésében iratellenesen került rögzítésre, hogy a XLVIII. r. (helyesen XLIII. r.) alperes nem terjesztett elő érdemi ellenkérelmet. Ezzel szemben az alperesi jogi képviselő a kereset XLIII. r. alperesre kiterjesztését követően csatolta a meghatalmazását és ellenkérelmét a XLIII. r. alperes képviselőjében is előterjesztette.

A felperes fellebbezése nem alapos, az I-XI., XIII-XIV., XVI-XXI., XXIII-XXXIII., XXXV-XXXVI., XXXVIII-XLIII. r. alperesek fellebbezése pedig részben megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetése, döntése is helytálló, azzal a per fő tárgya tekintetében a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett.

A Fővárosi Ítéltábla a felperesi fellebbezésben foglaltak alapján az alábbiakat emeli ki:

Az Alkotmány 59. § (1) bekezdése alapján a jóhírnév védelméhez való jog mindenkit megillet, azonban az Alkotmány 61. § (1) bekezdésében mindenki számára biztosítja a szabad véleménynyilvánítás jogát is.

A Ptk. 75. §-a általános védelemben részesíti a személyhez fűződő jogokat, a legjelentősebbeket külön is nevesítve. A Ptk. 78. §-a alapján a személyhez fűződő jogok védelme a jóhírnév védelmére is kiterjed, amelynek sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényről állít vagy híresztel. E rendelkezések alapján a jóhírnév sérelmének megállapítására valótlan és a személy hátrányos megítélését kiváltó közlés alkalmas. A vélemény, bírálat csak akkor ad alapot a személyiségvédelemre, ha egyben nyíltan vagy burkoltan valótlan és sértő tényállítást is tartalmaz, vagy kifejezőmódjában indokolatlanul sértő, bántó vagy megalázó.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott a 36/1994. (VI. 24.) AB alkotmánybírósági határozatra, amely kimondta, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt annak érték- és igazságtartalmára tekintet nélkül védi. A véleménynyilvánítás szabadsága tehát mindenféle közlés szabadságát magában foglalja, függetlenül a közlés módjától, értékétől, valóságtartalmától, ezért a bíróság a vélemény érték és igazságtartalmával nem foglalkozhat, mert ennek megítélése nem feladata.

A kialakult bírói gyakorlat, a Legfelsőbb Bíróság eseti döntései egyértelműen rögzítik, hogy önmagában hatósági eljárások kezdeményezése, a bejelentés ténye

nem minősül valótlan tényállításnak, így nem jelenti a Ptk. 78. §-ában és 76. §-ában védett jogok sérelmét.

A Fővárosi Ítélőtábla megítélése szerint az alperesek sem a kamarai bejelentéssel, sem az ügyvédi válaszlevéllel, sem pedig az adatvédelmi biztoshoz és a bírósághoz fordulással, illetve ezen eljárásokat kezdeményező beadványokban írtakkal nem sértették meg a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, a felperes személyére nézve valótlan, sértő tényállítást nem tartalmaztak az iratok. Az alperesek a keresetben sérelmezett valamennyi kijelentéssel véleményt nyilvánítottak, kritikát fogalmaztak meg, azonban a vélemények nem voltak a felperes becsületét, emberi méltóságát sértő módon indokolatlanul lealacsonyítóak vagy bántók, nem lépték túl a véleménynyilvánítás szabadságainak határait, így a Ptk. 78. § (1)-(2) bekezdésében rögzített jogsérelem nem volt megállapítható.

A Fővárosi Ítélőtábla kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során helyesen tájékoztatta a feleket a bizonyítási teher alakulásáról és azt az ítélet indokolásában is Pp. rendelkezéseinek megfelelően rögzítette, az ítélet ezért a felperes hivatkozásával ellentétben nem sérti a Pp. 164. §-ának (1) bekezdését. A Fővárosi Ítélőtábla egyetértett a felperes által előterjesztett eljárási kifogás elutasításával összefüggésben kifejtett elsőfokú bírósági állásponttal is és e körben arra mutat rá, hogy az alperesek személyes meghallgatása esetén sem lett volna a jogsértés megállapítható, mivel a sérelmezett kifejezések vélemények voltak és nem sértő, valótlan tényállítások.

A Fővárosi Ítélőtábla az I-XI., XIII-XIV., XVI-XXI., XXIII-XXXIII., XXXV-XXXVI., XXXVIII-XLIII. r. alperesek fellebbezésével kapcsolatban a következőket emeli ki:

A Fővárosi Ítélőtábla megállapította, hogy az alperesi jogi képviselő az I-XI., XIII-XIV., XVI-XXI., XXIII-XXXIII., XXXV-XXXVI., XXXVIII-XLIII. r. alperesek képviseletében nyilatkozva, indokait részletesen kifejtve kérte a kereset elutasítását, azaz érdemi ellenkérelmet terjesztett elő, az elsőfokú bíróság ezért valóban iratellenesen rögzítette, hogy a XLIII. r. alperes nem terjesztett elő érdemi ellenkérelmet, azonban ez az elsőfokú ítélet rendelkező részét nem érinti. Erre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú ítélet indokolását (5. oldal, 2-3. bekezdés) azzal pontosítja, hogy a XII. r., XV. r., XXII. r., XXXIV. r. és XXXVII r. alperesek a keresettel szemben érdemi ellenkérelmet nem terjesztettek elő, az I-XI., XIII-XIV., XVI-XXI., XXIII-XXXIII., XXXV-XXXVI., XXXVIII-XLIII. r. alperesek pedig a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérték.

A Fővárosi Ítélőtábla a perköltségre vonatkozó fellebbezéssel kapcsolatban azt fejtí ki, hogy

a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése szerint, ha a perben a pertárgy értéke nem állapítható meg, a munkadíj minden megkezdett tárgyalási óránként, valamint az ügyvédnek a pert megelőző és a peren kívül végzett igazolt tevékenységéért óránként 5000 forint, de legalább 10.000 forint.

Az alperesek hivatkozása ezért a perköltség jogalapja tekintetében helytálló, az elsőfokú bíróság valóban tévesen utalt indokolásában a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésére, mivel az a fél és képviselője közötti megbízási szerződésre vonatkozik.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy az ügyvédi költségeket meg nem határozható pertárgy érték esetén nem az Itv. alapulvételével kell meghatározni - ahogy azt az elsőfokú bíróság tette -, hanem a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdésének alkalmazásával.

A Fővárosi Ítéltábla ugyanakkor nem értett egyet a perköltség összegszerűsége vonatkozásában kifejtett alperesi érveléssel. Az ügyvédi költségek körében ugyanis a másodfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az alperesi jogi képviselő hány munkaórát fordított az ügyre, a keresetben érvényesített igények számának ebből a szempontból nincs jelentősége. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az alperesi képviselőnek külön felhívás nélkül, már az elsőfokú eljárás során igazolnia kellett volna az időráfordítás mértékét, ha ennek a perköltség vonatkozásában érvényt akart szerezni. Igazolás hiányában a másodfokú bíróság azt mérlegeléssel állapította meg, az alperesek által bejelentett 17 órából 12 órát fogadott el, amelyből három óra volt a tárgyalásokon való részvétel, a fennmaradó kilenc óra pedig az iratok tanulmányozása, felkészülés, beadványszerkesztés és az ügyfelekkel történő kapcsolattartás.

Mindezeknek megfelelően a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet perköltségről rendelkező részét megváltoztatta a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdésének alkalmazásával és az I-XI., XIII-XIV., XVI-XXI., XXIII-XXXIII., XXXV-XXXVI., XXXVIII-XLIII. r. alpereseknek járó perköltség összegét 72.000 forintra felemelte.

Az alperesek fellebbezésének illetékre vonatkozó részével a Fővárosi Ítéltábla csak részben értett egyet a következők szerint:

A Pp. 25. § (3) bekezdése szerint, ha egy vagy több felperes ugyanabban a keresetlevélben egy vagy több alperes elleni követeléseit érvényesíti, a pertárgy értékének megállapításánál az összes követeléseket össze kell adni.

Az Itv. 40. §-ának (1) bekezdése szerint, ha a fél egy eljárásban egy jogviszonyból eredő több igényét vagy több jogviszonyból eredő igényeit érvényesíti, az eljárás tárgyának értéke megállapításakor - a járulékok figyelmen kívül hagyásával - az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni.

Az Itv. 39. § (3) bekezdésének b) pontja szerint meg nem határozható pertárgy érték esetén az illeték alapja a Fővárosi Bíróság előtt indult peres eljárásban 350.000 forint.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy az államnak járó illeték meghatározásánál nem annak van jelentősége, hogy hány alperes van az ügyben, hanem annak, hogy a kereset egynél több igényt tartalmaz-e vagy sem. Emiatt nem lehet az alperesek száma szerint többszörözni a pertárgy értékét. A felperes keresetében lényegében

három jogsértés - az I. r. alperes, a III. r. alperes és a többi alperes kijelentésmagatartása - miatt kívánta személyhez fűződő jogait érvényesíteni, ezért az Itv. 39. § (3) bekezdésének b) pontja figyelembevételével a pertárgy értéke 1.050.000 forint.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az Itv. 65. §-a alapján a felperes által előzetesen lerótt 21.000 forint illetéken felül további 42.000 forint illeték megfizetésére kötelezte a felperest.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - annak érdemben helyes indokaira utalással - a per főtárgya tekintetében helybenhagyta, míg a perköltség és az illeték összege tekintetében megváltoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárásban felmerült költségekről a fent kifejtett pertárgy érték alapulvételével a Pp. 239. §-án keresztül is érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján határozott.

2007. július 10.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.  
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s. k. Bösörményiné dr. Kovács Katalin s. k.  
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:  
tisztviselő